

Elisa Rimplers 1. maj-tale

Taler

Elisa Rimpler
Formand for pædagogernes
fagforening BUPL

Dato

1. maj 2023

Sted

Fælledparken, København

[Tak for modtagelsen]

Jeg bliver altid så rørt af at se de røde faner, der blaffer i vinden.

På mange måder symboliserer de de hjerteblod, der driver os i fagbevægelsen: Drømmen om det gode liv, forsvaret for den enkeltes rettigheder og de mange kampe for lighed og retfærdighed. Det er den ild og kraft, der driver os.

Men, fagbevægelsen hvilket også på tillid og troværdighed. Det er det, der giver os legitimitet og handlekraft. Det, der fællesskabet og kæden stærk.

Derfor vil jeg som indledning sige dette: Som fagbevægelse er vi afhængige af faglige ledere, der lever op til det, de røde faner symboliserer

Vi – Og jeg siger vi, fordi jeg også er en af dem – skal være modige, kampklare og række ud efter magten. På den anden side skal vi altid huske, at magten også har en bagside, vi ikke må blive blind for. Vi skal leve op til fællesskabets tillid.

Og så skal fællesskabet til gengæld sørge for, at hvis vi fejler, så håndterer vi det. Professionelt og ordentligt. Derfor skal vi have systemer, vi stoler på. Og derfor skal vi tage de nødvendige beslutninger i fællesskab.

Vi er nemlig ikke stærkere end det svageste led.

Hvis fagbevægelsen svækkes, er det hele Danmark, der taber. Længere er den ikke.

.....

Og det er derfor, vi er her i dag og fejrer 1. maj. Vores fællesskab er afgørende. Det skal vi værne om. Det skal vi fejre. Fordi vi er med til at udvikle det samfund, vi gerne vil være – og blive til.

Mange har gentaget det før mig i dag.

Alle de rettigheder, som mange tager for givet, er rettigheder – vi fagbevægelsen har kæmpet for gennem tiden – og som ikke alene kommer alle lønmodtagere til gode. Men hele vores samfund til gode. Hver dag.

Alle de fremskridt, som vi gennem tiden har været havearkitekterne bag eller deltagere i, er en afgørende del af fundamentet for vores velfærd i dag.

Det skal vi ikke tage for givet. Kun få steder i verden har lønmodtagerne arbejdstagerrettigheder, lønmodtagerbeskyttelse og velfærd, som vi har i Danmark.

Det kommer ikke af sig selv. Det er ikke en naturlov. Det er noget, vi skal kæmpe for hver dag! For drømmen om det gode liv, tilhører os alle sammen.

Og når vi står sammen, arbejder sammen og handler sammen – så opnår vi nye fremskridt, nye landvindinger og nye forbedringer af de samfund, vi gerne vil være.

Vi ved, at et medlemskab af en fagforening ikke altid står først for i disse dage, når regningerne skal betales. Derfor er det også vores opgave at række ud og engagere hinanden.

Jo flere, der engagerer sig på vores arbejdspladser, og mærker det gør en forskel, jo stærkere er vores stemme og indflydelse. Så let og så svært er det. Der er brug for os alle!

.....

Der er nogen, som prøver at bilde folk ind, at man kan få det hele for det halve. At det er lige så godt at køre på gule plader – eller uden plader. Som snylter på det, vi andre betaler for, og lever højt på vores resultater.

Det bliver tydeligt, når lokummet brænder. Når vi har en regering, der synes, at de er i deres gode ret til ikke blot at fjerne en fridag over natten for at finansiere skattelettelser, men også diktere vores overenskomster.

Så er det fagbevægelsen – de rigtige fagforeninger – der reagerer og taler de magtfuldkomne magthavere imod.

De er os, der samler tusinder af danskere foran Christiansborg på en kold vinterdag.

Det er os, der siger fra med underskrifter fra over en halv million danskere.

Og det er minsandten også fagbevægelsen, der redder kastanjerne ud af ilden og lander en ny overenskomst midt i en galopperende inflation og på trods af regeringens bededags-fadæse.

Stor ros til kollegerne fra den private sektor for den bedrift.

Det er selvfølgelig kun første halvleg. Vi mangler stadig de offentlige overenskomstforhandlinger. Hvor vi har en hel del, der skal rettes op.

.....

For præcis et år siden stod en ung kvinde – Rebecca – lige her på scenen og holdt en forrygende 1. maj-tale. Hun arbejdede på det tidspunkt som medhjælper i en daginstitution.

Her oplevede hun på nærmeste hold, hvordan dygtige pædagoger dag efter dag gjorde en kæmpe forskel for børnene i kraft af deres faglighed – og trodsede de ofte meget vanskelige betingelser med alt for få pædagoger til mange børn.

Rebecca kunne egentlig rigtig godt lide at arbejde med børnene, og det ville på mange måder være oplagt og meningsfuldt for hende at søge ind på pædagoguddannelsen. Hvis det ikke lige var for det med lønnen.

Som hun selv konstaterede, tjente mange af hendes pædagog-uddannede-kolleger – trods en mellemlang videregående uddannelse – ikke meget mere, end

hun selv gjorde.

Rebeccas ord ramte helt rent. BUPL's medlemmer tjener i gennemsnit 4.000 kroner mindre om måneden end andre offentligt ansatte med samme uddannelsesniveau.

Det er ikke fordi, de andre tjener for meget. Det er OS, der tjener for lidt.

Vi lovpriser Danmark, som et samfund med udstrakt ligestilling mellem kønnene. Men ikke desto mindre døjer vi stadig med et over 50 år gammelt lønhierarki, hvor pædagoger og andre kvindedominerede faggrupper blev placeret nederst på lønstigen – af politikerne på Christiansborg.

Der står vi stadig.

Og det går ikke kun ud over kvinderne. Det rammer også mænd, der arbejder inden for vores fag. Det rammer vores familier. Og det rammer i sidste ende også de børn og unge, som vi har ansvaret for, fordi det bliver mere og mere umuligt at tiltrække og fastholde pædagoger.

.....

Kampen for et retfærdigt og tidssvarende lønhierarki er en af de kampe, vi slet ikke er færdige med.

Det er ikke kun vores kamp. Det er hele fagbevægelsens kamp. Og det er samfundets kamp. En kamp, ingen kan tåle, at vi taber.

For hvis flugten fra de store velfærdsprofessioner fortsætter, vil det ramme vores børn, vores syge og vores udsatte borgere. Det vil ramme vores velfærd hele vejen rundt.

Derfor skal det være mere attraktivt at blive og være pædagog, sygeplejerske og socialrådgiver. Og højere løn er en af vejene dertil. Sammen med bedre vilkår – naturligvis.

.....

For få uger siden stod jeg foran 2.000 topengagerede tillidsvalgte pædagoger, der råbte mere i løn, så det rungede i hele Sydhavnen.

Et stort stærkt fællesskab – fast besluttet på at skabe forandring og gøre op med 50 års uretfærdighed. Det var en af de bedste og stolteste dage i min formandstid.

Nu står jeg her på 1. maj-scenen i Fælledparken, kigger ud over alle jer, og får samme fantastiske følelse. Følelsen af a være en del af et stærkt og solidarisk fællesskab, der kæmper for det, vi tror på, og kæmper mod det, vi ikke tror på.

Det er sådan, vi skaber forandring. Forandring til det bedre. Og det skal vi blive ved med.

Tak fordi I mødte op. Og fortsat rigtig god 1. maj.

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

1. maj-tale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/elisa-rimplers-1-maj-tale>